

Omella, el bisbe que parla català

Dij, 5/11/2015 per Jordi Llisteri...

[Laeto animo](#)

Ja em perdonaran, i especialment monsenyor **Omella**, però el nomenament del nou arquebisbe de Barcelona no ha aixecat onades d'entusiasme a Catalunya. Però tampoc hi ha gent saltant per la finestra de l'Arquebisbat o tallant-se les venes.

Que **Francesc** nomeni un bisbe aragonès a Barcelona sona fort. D'una banda, anima als sectors que volen dissoldre el perfil propi de l'Església catalana en l'Església espanyola, i alhora realimenta el discurs sobiranista de "el Vaticà no ens estima".

Potser per a molts és una sorpresa el que possiblement es [farà públic](#) [divendres](#). Certament la decisió és del papa, però tot governant pren decisions pel que li expliquen. I el que li han explicat és que Omella té un perfil social que el converteix en un aliat en la seva reforma eclesial en una de les capitals d'Europa; i el que li han explicat és que per ser bisbe de Barcelona cal parlar en català.

Francesc ja fa temps que mentalment va dibuixar el mapa episcopal d'Espanya. Per fer-ho va haver d'anar a buscar com agulles dins un paller entre els bisbes nomenats els darrers trenta anys els qui feien més olor d'ovella. I entre ells, hi va trobar un Omella que parlava català. I així va entrar a la llista de candidats de Barcelona. El darrer any sembla que s'ha vist més d'una vegada i Omella ha pogut anar prenent mides i estudiar-se [Arrels Cristianes de Catalunya](#).

A partir d'aquí, no és descobrir cap secret que malgrat l'autonomia de la Santa Seu per a aquests nomenaments també s'escolten les ambaixades i els governs, que [sempre hi han volgut influir](#). El que arriba a la secretaria d'Estat compta. I amb la secretaria d'Estat hi [parlen els estats](#).

Tampoc és nou que el Papa té una agenda paral·lela als seus canals oficials. I que els qui sembla que l'informen i l'aconsellen sobre Espanya són *l'eix de l'Ebre*: els cardenals **Santos Abril** i **Fernando Sebastián**, i l'arquebisbe **Elías Yanes**. Els dos primers aragonesos i el tercer va tenir Omella d'auxiliar quan era arquebisbe

de Saragossa i president de la Conferència Episcopal Espanyola. El corrent de l'Ebre, passant pel Palau Monaldeschi, ha portat Omella a Barcelona.

No és tant que Francesc no hagi trobat eclesiàstics catalans que puguin executar el seu programa. És més que s'ha anat acumulant factors que han pesat més per decantar la balança mentre perdria pes l'argumentari que sortia des dels bisbats catalans.

Ningú estalviarà al nomenament una lectura política. I més si no s'ha calibrat prou que quan Omella va ser bisbe de Barbastro es va consumir l'absorció de les parròquies aragoneses de la Franja que durant segles havien format part del bisbat de Lleida, i que es va judicialitzar el litigi per les obres del Museu Diocesà.

Però des d'una lectura eclesiàstica, el que crea més perplexitat és que la diòcesi amb més pes a Catalunya tindrà un bisbe que desconeix el perfil propi de l'Església catalana. No estem parlant d'una qüestió identitària o política. Barcelona és una diòcesi molt complicada de gestionar. I alhora marca el ritme d'una tradició de treball conjunt entre els bisbats catalans que tenen uns referents eclesials i un perfil sociològic que no són els mateixos que els de la resta de l'Església espanyola. Actualment, de les deu diòcesis catalanes, tres tenen un bisbe valencià i ara suma un aragonès. Que un bisbe en la línia del papa Francesc digne d'ocupar Barcelona sembli que no pot sortir de la cantera eclesiàstica catalana ha fet mal. Però és molt probable que la Santa Seu tingui previst un gest per compensar-ho.

D'altra banda, també s'espera que tot això quedi en segon pla amb el pas dels dies per l'estil franciscà que se'ns promet del bisbe Omella. Barcelona no va coixa en aquest àmbit, però qualsevol gest que reforci el discurs i el perfil social de l'Església tindrà un bon impacte. Sobretot pensant amb els qui estan més lluny de l'estructura eclesiàstica. Si a més s'hi suma una persona que es dibuixa com a propera i senzilla, fàcilment ho tindrà guanyat. En resum, Francesc no envia un bisbe integrista per quadrar la diòcesi.

I ajudarà a que Omella sigui rebut amb aquella idea que ha fet tanta fortuna: és català qui viu i treballa a Catalunya i, a més, vol ser-ho.